

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Organul oficial al asociațiunii institutelor financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu.

Apare odată pe săptămână.

Redacțiunea și administrațiunea: Sibiu, Strada Visarion Roman Nr. 1—3.

Abonamentul pe an: în țară: pentru autorități, bănci și întreprinderi Lei 500.—; pentru particulari Lei 400.—; pentru cooperative, funcționari publici, de bancă și comerciali Lei 300.—. În străinătate Lei 800.—. Taxa pentru inserțiuni: de fiecare cm. Lei 6.—

Fondator: **Dr. CORNEL DIACONOVICH.**

Director: **Constantin Popp.**

Redactor: **Dr. Mihai Velicu.**

S u m a r u l :

Comunicat. — Băncile noastre și conversiunea. — Veniturile și cheltuielile comunale. — Lucrări importante pentru bănci. — Congresul Corpului contabililor experți. — Condițiunile de admitere la Academia de înalte Studii Agronomice Cluj. — Situația economică și financiară a țării. — Situația. — *Cronica*: Expoziția industrială din Sibiu. — Termenul pentru înregistrarea firmelor individuale și sociale. — Repereușiunile crizei asupra veniturilor statului. — Efectele devaluării Lirei sterline și a Dollarului.

Dela „Solidaritatea”.

Comunicat.

Conducerea operațiunii de valorificare a cerealelor a fost incredințată — după cum se știe — d-lui Ministru Radu Irimescu, care — după informațiunile ce ni s'au dat — înțelege să lucreze mai ales prin cooperative.

În Ardeal rolul cooperativelor l-au îndeplinit băncile noastre.

Ne-am adresat deci d-lui Ministru Radu Irimescu cu rugarea să binevoiască a însărcina pentru Ardeal cu această operațiune instituțiile noastre de credit.

Dl Ministru Radu Irimescu, recunoscând rolul îndeplinit de noi aci în Ardeal, a binevoit să dea ascultare cererii noastre și să o aprobe, principial. Având în vedere însă, că operațiunea reclamă măsuri, cari trebuiesc executate imediat, pentru buna reușită a acestei acțiuni aci în Ardeal, dl Ministru a declarat, că este aplicat să lucreze numai cu o singură instituțiune, care să poarte toată răspunderea, și anume cu banca „Albina” din Sibiu.

La o nouă cerere făcută de delegații noștri, dl Ministru a binevoit totuși să încuviințeze, ca la sus-amintita operațiune să participe și alte bănci din Ardeal.

Tratativerile sunt în curs.

Notăm, că nu este vorba de vre-un profit material mai însemnat pentru instituțiile, cari participă la operațiunea de valorificare a cerealelor. Aceste instituțiuni vor da mai mult un concurs Comisariatului Grâului, pentru menținerea prețurilor la cereale. În schimb ele trebuie să ofere totuși unele garanții de ordin material.

Pentru a putea îndeplini cu bun succes mandatul, instituțiile mandatate trebuie să dispună de specialiști, magazii pentru depozitarea cerealelor, organizații potrivite, etc.

Grâul va trebui nu numai cumpărat, ci și păstrat — în cele mai bune condițiuni — până la data, când va fi preluat de Comisariatul Grâului.

Instituțiile, cari dispun de organizații potrivite pentru această operațiune și cari vor să participe, sunt rugate să se anunțe până cel mai târziu la 15 Septembrie a. c., la biroul „Solidarității”.

Se va întocmi un tablou, care va fi înaintat pentru aprobare d-lui Ministru Radu Irimescu.*)

Sibiu, la 9 Septembrie 1933.

„SOLIDARITATEA”

Asociațiune de Institute Financiare ca Însoțire.

*) Pe tablou nu vor putea fi trecute acele instituțiuni, cari nu și-au achitat integral toate taxele de membru față de asociație.

Băncile noastre și conversiunea.

În contul băncilor românești din Transilvania s'au spus multe în legătură cu legile de conversiune. S'a spus mai ales, că aceste instituțiuni, prin asociația lor „Solidaritatea“, au sabotat regulat conversiunea tradusă în fapt prin măsuri legislative.

Nu discutăm într'ucât o mână de instituțiuni modeste au avut peste tot posibilitatea să „saboteze“ o lege.

Dacă prin „sabotaj“ s'a înțeles apărarea intereselor juste ale instituțiilor de credit și ale creditului în general — în limitele legilor existente, — atunci cei cari afirmă, că băncile din Ardeal au sabotat legile de conversiune, au dreptate. Decât în acest caz cum ar putea fi numit însuși actul Justiției românești, care în 17 Noembrie 1932 a făcut să cadă o lege, care păcătuia greu din punct de vedere constituțional? Tot act de sabotaj se numește și acesta? Justiția românească a dat o sentință prin care constată, că Legea pentru asanarea datoriiilor agricole din 19 Aprilie 1932 era neconstituțională. Ce altceva au făcut băncile noastre? Evident ele nu aveau căderea să dea sentințe, aveau însă dreptul la o anumită părere față de legea susamintită. Și această părere s'a dovedit întru totul adevărată. Înseamnă oare, că prin atitudinea adoptată în urma unei păreri perfect întemeiate — confirmată ulterior de cel mai înalt for judecătoresc din țară — ele au săvârșit acte de sabotaj?

Dar dacă prin „sabotaj“ s'a înțeles sabotarea însăși a ideii de conversiune, această acuză nu se mai poate aduce instituțiilor noastre de credit. Căci dela început aceste instituții au declarat, că nu sunt împotriva conversiunii, că o conversiune rezonabilă este necesară, dat fiind împrejurările grele prin cari trece clasa plugarilor dela sațe.

Încă la 10 și 11 Ianuarie 1932 (deci înainte de a se fi adus vre-o lege în materie de conversiune), cu ocazia unei ședințe a „Solidarității“ la Cluj, dl Dr. Victor Bontescu, membru în Comisiunea

specială, declară în mod public (vezi broșura: „Problema asanării datoriiilor agricole în lumina discuțiilor și deciziunilor documentare din adunarea băncilor românești din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș, Cluj Tip. Cartea Românească 1932):

„Eu nu cred să se găsească un singur membru aici între reprezentanții băncilor românești din Ardeal, care să fie împotriva ideii de conversiune. Împotriva actualului proiect de lege, da!“

La fel dl Dr. M. Măreș delat Arad:

„Orice om, care cunoaște situația, nu poate fi împotriva conversiunii; principial toți suntem pentru conversiune și toți cădem de acord în această privință. Proiectul așa cum este întocmit azi însă, va constitui o lege prin care se va distruge stabilitatea Leului, și mie, ca parlamentar când mi se va cere votul pentru acest proiect, voi vota contra. Interesele de partid, oricât ar fi ele de categorice, nu-mi pot schimba hotărârea atunci, când interesul poporului este în joc“.

Tot astfel dl Dr. E. Gherman din Cluj:

„Principial suntem pentru conversiune și vom căuta împreună să găsim posibilitățile cele mai bune pentru realizarea ei“.

Iar dl Dr. Alexandru Dragomir, decanul baroului avocaților din Cluj, caracteriza proiectul dlui Argetoianu în aceeași ședință din 11 Ianuarie 1932, precum urmează:

„Judecând economia acestui proiect de lege după prima citire, ne lasă impresia, că este ceva nenatural în toată concepția legii. Ni se pare, că un visător a adunat în jurul său arhitecți celebri pentru a pregăti planurile unei grandioase clădiri, fără să aibe însă nici un ban pentru executarea ei. În adevăr cuvântul conversiune în înțelesul său doctrinar înseamnă răscumpărarea tuturilor sarcinilor unui debitor și concentrarea lor în mâna unui singur creditor în condițiuni de plată avantajoase, ca dobânzi și termene, pe lângă depline și efective garanții. Factorul esențial al acestei operațiuni este existența unui capital nou, care să se substituie capitalurilor răsfirate de până acum. În proiectul Guvernului lipsește tocmai acest factor. Din acest motiv Gu-

vernul a trebuit să recurgă la expediente și să caute soluțiuni, cari fiind nenaturale, duc de multeori la absurd“

Acestea sunt cuvintele membrilor participanți la adunarea generală a „Solidarității“ din 10 și 11 Ianuarie 1932. Aceste cuvinte sunt într'adevăr destul de limpezi. Ele reprezintă totuși numai păreri exprimate individual. De aceea reproducem și o parte din moțiunea, care s'a votat atunci și care este expresiunea fidelă și oficială a instituțiilor românești de credit. Iată partea din moțiunea dela 11 Ianuarie 1932, care ne-ar putea interesa din acest punct de vedere:

„Problema gravă și urgentă de rezolvit nu este numai asanarea momentană a datoriilor agricole azi existente, ci este asanarea pe alte baze a întregii producțiuni agricole românești.

„Această problemă nu este numai o chestiune fărănească, ci chestiunea întregii agriculturi a țării.

„In complexitatea și multilateralitatea ei, ea nu va putea fi rezolvită printr-o simplă conversiune a datoriilor agricole, ci printr-o serie întreagă și bine chibzuită de măsuri legale, menite să reorganizeze cu noi posibilități de perfecționare întreaga producțiune agricolă, în primul rând prin crearea unei instituțiuni de permanent credit agricol ieftin și de lungă durată.

Iar în continuare:

„Adunarea cere, ca legii de conversiune să-i premeargă neapărat înființarea și dotarea cu suficient capital lichid și asigurarea cu suficiente resurse financiare a unei instituții bancare, sub oblăduirea Statului pentru ocrotirea pe viitor a tuturor nevoilor economiei agricole a țării“.

Reiese și din această moțiune, ca și din declarațiile individuale ale membrilor participanți la adunarea generală a „Solidarității“ din luna Ianuarie 1932, că nimeni nu era împotriva ideii de conversiune, ci numai împotriva felului în care această conversiune era preconizată să se realizeze.

Se va întreba cineva: Care este explicația acestei discriminări?

Într'adevăr „Solidaritatea“ nu a urmărit niciodată succese electorale, căci nu a fost și nu este nici astăzi o asociație politică; ea este o asociație strict profesională. Dar această „Solidaritate“ înglobează toate băncile românești din Transilvania, acele instituții de credit, cari au apărut în viața economică a popoului nostru dintr'o imperioasă necesitate: aceea de a satisface interesele de credit ale țaranului român din Ardeal.

Decenii de-a rândul aceste interese au fost servite cu tot devotamentul.

Nimeni nu poate contesta, că în urmărirea acestui scop s'au făcut și mari sacrificii. S'a creat o adevărată tradiție în această privință. Se putea oare ca aceleași instituții, cari au consimțit la atâtea sacrificii în trecut, să refuze de a face același lucru astăzi, când interesul aceluiaș țaran o cere? Dar sacrificiile din trecut au fost totdeauna în proporție cu posibilitățile date. Legile conversiunii au cerut însă sacrificii **imposibile de făcut.**

De aci a decurs aceea atitudine, pe care unii — în mod cu totul greșit — o numesc „sabotaj“.

Cum era cu puțință, ca băncile noastre să consimtă la sacrificii, cari întreceau — și întrec și astăzi — în mod absolut puterile lor?

Și pentruca să ilustrăm și să documentăm această afirmație, recurgem la o probă, care nu suferă nici un fel de discuție, la o probă, care poate edifica și pe specialiști, și pe mai puțin specialiști, și pe cei de bună credință, ca și pe acei, cari nu prea se pot lăuda, că ar fi tocmai de cea mai perfectă bună credință. Recurgem la proba datelor statistice.

Astfel a fost întocmit un tablou cât se poate de simplu: S'au luat plasamentele agricole la 101 bănci, precum și suma rezervelor *).

*) Am fi dat bueros date statistice complete asupra tuturor băncilor noastre, dar cu multă părere de rău trebuie să anunțăm, că deși am cerut în repetate rânduri prin scrisori individuale informațiile cuvenite, n'am obținut dela fiecare instituție tablourile urgitate. În felul acesta trebuie să ne mulțumim cu un număr de 101 din 165 bănci, câte avem.

Din numărul de 101 însă fac parte toate instituțiile noastre mari și mijlocii plus un număr din băncile mici mai reprezentative, astfel, că datele pentru celor 101 instituții ilustrează cât se poate de fidel situația la noi în Ardeal.

Cari sunt rezultatele acestei simple socoteli?

101 bănci românești din Ardeal au un plasament agricol de Lei 2,598.450.469—

și în același timp rezerve în sumă de Lei 300.122.304—

Legea Argetoianu prevedea o reducere de 50%, ceea ce ar fi însemnat la plasamentul agricol de mai sus o pierdere de Lei 1,299.335.234·50 pentru cele 101 bănci. Putea fi acoperită pierderea de Lei 1,299.225.234·50 cu rezervele de Lei 300.122.304—?

Evident, că nu.

Dacă acesta este adevărul, aveau, sau nu, băncile noastre dreptul și datorită să afirme, că le este **imposibil** să aplice această lege și că sunt deci nevoite să recurgă la toate mijloacele legale pentru a se apăra împotriva ei, mai ales, că era și anticonstituțională?

Iar astăzi, când ni se cer transacții cu debitorii agricoli, avem sau nu temeiuri să spunem, că suntem bucuroși aplicați să o facem în mod sincer, dar, că ne este imposibil numai cu mijloacele de cari dispunem noi?

Instituțiile noastre vor într'adevăr să încheie transacții, dar paguba rezultată pe urma reducerilor consimțite în cadrul acestor transacții, trebuie de undeva acoperită. Și cum din propriile mijloace ale băncilor aceasta nu e posibil, trebuie să se facă apel la o terță persoană și această terță persoană nu poate fi alta decât Statul român.

Se va putea obiecționa, că Statul nu are parale și că nu este nici bine, nici frumos, să se ceară din toate părțile sacrificii dela Stat, mereu dela Stat.

Ei bine, noi suntem aproape de aceeași părere. Suntem și noi de părerea să nu se ceară de oriunde și pentru orice, sacrificii din partea Statului. Dar atunci când este vorba de un atare interes, când este vorba de existența materială a elementului românesc din Transilvania — căci necesitatea consolidării instituțiilor de credit românești din Transilvania se confundă cu însăși consolidarea elementului românesc din această provincie — ei bine, atunci nu numai că avem dreptul,

dar suntem chiar datori să cerem sacrificii din partea Statului, oricât de strâmtorat ar fi el astăzi.

Și credința noastră nestrămutată este, că acest sacrificiu se va și face*), căci refacerea creditului românesc este o problemă cel puțin tot atât de importantă, pe cât este susținerea prețului la cereale, pentru care operațiune, iată, s'au găsit totuși mijloace, cu toată sărăcia care bântuie în visteria noastră publică**).

O.

Veniturile și cheltuelile comunale.

III.

După enumerarea — foarte sumară — a cheltuelilor obligatorii pentru *nevoile administrației comunale*, mă voi ocupa mai departe de celelalte cheltueli, pe cari comunele conform legii pentru organizarea finanțelor locale, sunt obligate a le face.

I. Cheltuelile pentru învățământ și culte.

La sfârșitul postului de 40 de zile, petrecute în pustie, Isus Christos fiind ispițit și îndemnat de satana de a poruncii petrilor a se transforma în pâine pentru a-și astâmpăra foamea, Mântuitorul a răspuns: „Scriș este, că nu numai cu pâine va trăi omul, ci și cu duhul sfânt“. Mie mi se pare, că în aceste câteva cuvinte, chiar dacă nu li s'ar atribui originea divină, constă întregul sens al vieții omenești.

Omul nu dorește bunurile materiale numai de dragul lor. Toate bunurile acestea sunt menite să satisfacă anumite nevoi omenești determinate. Necesitățile omului sunt limitate ca intensitate, o afirmă economia politică, și că în definitiv, deși manifestările lor sunt diverse, totuși la baza lor sunt câteva cerințe elementare, primordiale, cari constituie baza vieții biologice. Dacă însă studiem mai deaproape pe om,

*) Plasamentul agricol total al băncilor românești din Ardeal, ar face după datele statistice precise la 101 bănci și după datele luate cu aproximație la restul de 63 — cea Lei 3,100 000.000.

Suma maximă, pe care ar reclama-o deci aceste bănci, în cazul unor transacții, cari să reducă datoriile agricole cu 50%, ar fi prin urmare Lei 1,550 000.000. Statul poate acoperi această sumă, fără nici o greutate, în decurs de 10 ani, prin rate anuale de Lei 155 milioane.

Nu suntem deci cătuși de puțin fanțști, când afirmăm, că Statul ne poate sări în ajutor, oricând, fără ea prin această operă de ajutorare să se îngreuneze într'un mod simțitor bugetul Statului.

***) Se zice, că Guvernul dispune nu numai de cele 900 milioane dela Creditul agricol, ci și de alte sume economisite din altă parte.

constatăm, că el are și alte trebuințe de ordin intern sufletec, peste cari mai ales omul modern, — poate tocmai din cauza multiplelor griji materiale, — nu poate trece, fără a-și periclita propria-i ființă. Arta, literatura, știința, filosofia ce sunt altceva, decât produse ale spiritului, vecinic în activitate și setos de probleme, cu totul streine de bunurile pipăibile, fizice. Ascultarea unei opere beethoveniene contemplarea unui tablou făcut de un pictor celebru sau citirea unei capodopere literare, sunt hrane sufletești tot atât de necesare omului, ca și haina sau îmbrăcămintea etc. a timpului.

O societate, pe lângă reglementarea producerii, circulației, repartizației și consumației bunurilor materiale, trebuie să se îngrijească și de organizarea vieții spirituale a membrilor săi. *Civilizație*, privind manifestarea vieții materiale, se completează prin *cultură*, consistând din totalitatea bunurilor sufletești spirituale ale omului cari îl duc spre perfecțiune. Desăvârșit, în sensul adevărat al cuvântului, așa cum reese și din Sf. evanghelie, nu este decât omul care, în același timp este civilizată și cult. Iată dar, motivele pentru cari legea impune o serie de chestiuni de cari trebuie neapărat să fie seamă fiecare comună, în legătură cu viața sufletească a locuitorilor ei.

Cheltuelile, efectuate de comune în aceasta materie sunt următoarele: pentru întreținerea localurilor necesare școlilor primare, încălzit, luminat și alte materiale și chiria locuinței pentru directorii școlilor primare, idem pentru grădinile de copii mici ale statului, apoi procurarea de cărți și haine copiilor săraci, încurajarea învățământului și a cursurilor de adulți, ajutorarea bisericilor din comună și întreținerea în bună stare a cimitirelor.

II. Sănătate și ocrotiri sociale.

O altă rubrică foarte importantă pentru bugetele comunelor urbane o constituiesc cheltuelile făcute pentru sănătatea publică și ocrotirile sociale. Intra-devăr, civilizația unei țări se oglindește mai bine în buna și regulată funcționare a serviciului sanitar și prin felul cum înțelege a ocroti pe aceea cari, datorită nașterii, împrejurărilor sau vârstei, nu sunt în stare să-și agonisească singuri pâinea cea de toate zilele. Dacă azi nu se mai vorbește de boli molip-sitoare, (ciuma, holera) cari omorau oameni cu zecile de mii în câteva clipe, cum spun bătrânii, faptul se datorește măsurilor sanitare, cari, luate din timp, previn calamitățile de odinioară. La ocrotirea celor neputincioși, pe calea carității publice, este tot societatea interesată, căci în acest mod se înlătură călcarea bunelor moravuri și a ordinii publice, ambele în aceeași măsură amenințate.

În aceasta ordine de idei, comunele urbane sunt ținute a afecta următoarele cheltueli:

Pentru întreținerea de spitale și dispensarii comunale, cheltuelile pentru personalul medical inferior (ca agenți sanitari, moașe etc.) mici infirmerii, medicamentele, ajutorarea săracilor și întreținerea marilor mutilați și în fine, întreg serviciul pentru combaterea incendiilor și salvare

Așa dar, cheltuelile necesare, pe de o parte, la plata soldei unei întregi armate de personal care să supravegheze, în continuu, la menținerea igeinii și carității publice și să ia, în fiecare moment, măsurile dictate de circumstanțe, și pe de altă parte, la procurarea și întreținerea în stare bună de funcționare a materialului special pregătit și anume afectat pentru aceste scopuri.

III. Agricultură și Zootehnie.

Mai ales într-o țară cu caracter pronunțat agricol, în care 80% din populația care formează statul se ocupă, ca profesie principală, cu cultivarea pământului și creșterea vitelor, legiuitorul s'a văzut îndemnat a impune comunelor obligația de a se îngriji, în mod necondiționat, de câteva din chestiunile cari privesc această materie. Le menționăm așa cum sunt specificate de lege.

1) personalul veterinar inferior; 2) medicamente și combaterea paraziților; 3) subvenția pentru came-rile agricole egală cu 10% din contribuția statului; 4) administrarea pășunilor și pădurilor comunale; 5) ameliorări locale și plantații, apoi ca ultim punct din seria prevăzută de lege, întreținerea reproducătorilor comunali.

IV. Drumuri și Poduri.

Legea drumurilor prevede în art. 7 că: Prin legea finanțelor locale se prevede obligația comunelor urbane de a întreține personalul drumurilor comunale, apoi cheltuelile pentru procurarea materialului necesar la întreținerea drumurilor și podurilor comunale, plantarea zonelor drumurilor comunale. În fine ca ultim punct și ca o chestiune importantă de politică edilitură, comunele urbane și municipiile sunt obligate a trece, an de an, în bugete, sume pentru planuri de sistematizare și alinieri de străzi, piețe, bulevarde etc.

* * *

La sfârșitul analizării fugitive a cheltuelilor comunelor urbane, e bine a face o scurtă privire retrospectivă în scopul de a ne reaminti câteva noțiuni elementare, dar fundamentale, interesând această materie. Mai întâi legiuitorul după ce clasifică cheltuelile comunelor în patru mari categorii (ordinare, extraordinare, cu destinație specială și cheltueli diverse, definindu-le pe fiecare și delimitând scopurile pentru cari sunt destinate, legea finanțelor locale mai face o subîmpărțire, divizând cheltuelile ordinare în cheltueli obligatorii și facultative.

Cheltuielile obligatorii au fost create de lege în scopul de a nu lăsa la discreția comunelor anumite probleme de ordin general, cari nu puteau rămâne nesoluționate prea mult timp, fără periclitarea intereselor obștești. Aceste probleme sunt în legătură directă și imediată cu interesele localnicilor și tocmai din cauza acestei legături intime, legiuitorul le-a pus în sarcina comunelor. Este o reușcanță logică, de altfel, a principiului descentralizării administrative, care demandă ca interesele cu caracter local să fie satisfăcute de organele puterii publice locale, alese de cetățenii locali și cu fondurile administrației locale.

Dar pe lângă cheltuielile obligatorii cari, în concepția legiuitorului, sunt „toate cheltuieli de personal și material **necesare** funcționării administrației locale” (vezi definiția cheltuielilor ordinare în articolul 3 al legii), comunele sunt în drept a face cheltuieli facultative tot atât de „necesare funcționării administrației locale”.

Dreptul privat a făcut de mult, încă din timpul Romanilor, deosebirea, între cheltuielile necesare, utile și samptuare. Cheltuielile necesare sunt făcute pentru *conservarea* patrimoniului, respective a obiectelor constitutive ale patrimoniului, cheltuieli utile, pentru *majorarea valorii* bunurilor, iar cele samptuare, sunt cheltuieli de *podoabă* de ornament lux care nu măresc utilitatea bunurilor nici nu contribuiesc la conservarea lor.

Dacă ne uităm la cheltuielile obligatorii, observăm că ele prin marea lor număr sunt sortite să absoarbă aproape toate resursele financiare ale comunelor. Bugetele comunelor ne arată că cele mai multe cheltuieli sunt cheltuieli necesare obligatorii, iar pentru cheltuieli facultative, vezi necesare și acestea, înglobează sume cu totul neînsemnate. Dar pe lângă faptul că actualmente comunele abia sunt în stare să facă față cheltuielilor impuse prin lege, pe cele facultative, — dar necesare — îndeplinindu-le în mod cu totul întâmplător, — mă întreb: pot ele să se mulțamească numai cu efectuarea de cheltuieli absolut necesare pentru a-și conserva ceea ce au? Nu sunt oare comunele îndrituite și chiar obligate, — dacă nu prin lege prin natura lucrurilor — a face și cheltuieli utile, destinate augmentării patrimoniului public și în scopul de a aduce îmbunătățiri noi, necesitate de cerințele vieții moderne și de progresul civilizației? Ar fi semn rău, dacă comunele noastre și în special comunele urbane inclusiv municipiile, ar fi constrânse la această inerție, deoarece în acest caz sunt amenințate a rămâne în urma tuturor comunelor din celelalte țări civilizate.

Cred că intenția legiuitorului nu a fost de a stângeni orice dezvoltare viitoare a comunelor dar, din felul cum a înțeles a le procura resursele de venituri, se degajază gândul nemărturisit de a limita încasările pe seama bugetelor comunale la strictul cheltuielilor necesare și imediate.

SIMION MITEA.

Lucrări importante pentru bănci.

— În vederea termenului de 1 Decembrie 1933. —

În vederea datei de 1 Decembrie, când vor trebui să aducă dobânda debitorii beneficiari ai legii, de conversiune, — băncile vor trebui să aibă întocmite, pe categoriile prevăzute în lege, tablouri despre creanțele lor, cari să cuprindă capitalul de plată la data de 14 Aprilie 1933, cum și interesele de plată până la finea anului curent, căci atunci debitorii vor veni cu sutele și miile să-și achite dobânzile, și dacă aceste lucrări nu vor fi făcute, nu vor răzbi munca, nici dacă funcționarii se vor rupe în zece și vor lucra zi și noapte neîncetat. Ce e mai mult: vor trebui să aibă gata chiar și chitanțele pentru fiecare debitor.

Știm foarte bine, că multe bănci au încasări sub trebuințele celei mai reduse regii posibile; că personalul le este mai redus decât ar fi permis să fie; că funcționarii pe cari îi au, sunt plătiți cu lefuri, pe cari le e rușine să le mărturisească străinilor. Totuși administrația creanțelor și dările de seamă, precum și inventarele și bilanțele, la care e obligată o societate anonimă, — trebuiesc făcute. Deci să se întocmească din vreme tablourile, de care am amintit mai sus, pentru ca să se evite orice surpriză neplăcută.

Di Dr. Alexandru Dragomir, un eminent jurist și bun cunoscător al tuturor legilor de intervenție în raporturile dintre debitori și creditori, împreună cu unii conducători de bancă, autorizați, precum și cu dl Dr. Mihai Veliciu, directorul Contenciosului băncii „Albina” din Sibiu, preconizează aceste lucrări precum urmează:

I. Pentru datoriile agricole.

Distingem mai multe epoci după schimbările, pe cari diferite legi le-au făcut în privința etalonului de dobândă.

În epoca până la 19 Mai 1925 erau în vigoare legile VIII: 1877 și XIV: 1881, cari prevedeau o dobândă legală civilă de 5%, comercială 6% și convențională 8%. Deoarece este de presupus, că mai toate creanțele cari datează din această epocă, sunt împrăcuate, se va calcula dobânda din sentință. Unde nu avem sentință calculăm dobânda convențională. La 19 Mai 1925 intră în vigoare legea accelerării judecăților. Dela aceasta dată și până la 31 Martie 1931, nu am avut o legiuire care să restrângă dobânda convențională. În această epocă așadar vom calcula drept dobândă etalonul, pe care-l avem trecut în actele de garanție ori în documentele, pe cari le-am încheiat cu debitorii, dar nici într'un caz mai mult de 18%. La creanțele unde nu avem nici un fel

de convenție, vom calcula dobânda legală. Dacă creanța a fost dată în judecată, vom calcula dobânda stabilită prin sentință.

La 1 Aprilie 1931 s'a promulgat legea contra cametei. Dela aceasta dată și până la 18 Decembrie 1931 vom calcula dobânda convențională, care însă nu poate fi mai mare de 14% stabilită de această lege pentru toate cazurile unde avem convenții de dobânzi, pe urmă dobânda din sentință, dacă a fost dată în judecată, ori dobânda legală, dacă nu avem nici o convenție.

La 18 Decembrie 1931 s'a promulgat legea de suspendare a executărilor. Dela aceasta dată și până la 4 Martie 1932 vom calcula dobânda de 8% îngăduită de aceasta lege. Dela 4 Martie 1932 până la 19 Aprilie 1932 vom calcula dobânda de 7%.

La 19 Aprilie 1932 intră în vigoare Legea Argetoianu. Dela aceasta dată și până la 14 Aprilie 1933. vom calcula pentru micii agricultori cu proprietate sub 20 jugăre 4% după capitalul întreg, iar la cei cu proprietate peste 20 jugăre 5% după capitalul întreg.

La 14 Aprilie 1933 s'a promulgat Legea pentru reglementarea datoriilor agricole. Dela aceasta dată și până la sfârșitul anului prezent, adică până la 31 Decembrie 1933, vom calcula dobânzile îngăduite de lege, care sunt de 1%, 3%, 4%, 5%, 8%, etalonul Băncii Naționale și 2% peste etalonul Băncii Naționale, după distincțiunile arătate în lege și pe cari nu le mai specificăm, fiindcă sunt cunoscute.

II. La datoriile urbane.

Distingem următoarele epoci: Până la 14 Aprilie 1933 aceste creanțe au stat sub regimul dreptului comun. Așadar vom avea să calculăm dobânda convențională, dobânda stabilită prin sentință, ori dobânda legală, după cum va fi speța în fiecare cauză.

Dobânda convențională maximă este de 14% până la 19 Aprilie 1933.

Dobânda legală civilă este de 12% până la 14 Mai 1929, 13.5% până la 25 Noembrie 1929, 13% până la 31 Martie 1931; dobânda legală comercială este de 14% până la 14 Mai 1929, 15.5% până la 25 Noembrie 1929 și 15% până la 31 Martie 1931.

Dela 14 Aprilie 1933 din aceste creanțe, cele cari intră în beneficiul Legii pentru reglementarea datoriilor agricole, vom calcula pentru beneficiarii art. 5 și art. 6 al acestei legi, dobânda convențională până la 1 Noembrie 1933 și de aci înainte pentru cei din art. 5 o dobândă egală cu etalonul Băncii Naționale a României iar pentru cei din art. 6, 2% peste etalonul Băncii Naționale a României.

Pentru creanțele urbane, cari cad sub regimul comun, se vor calcula dobânzile prevăzute în legea din 14 Aprilie 1933, adică 5% peste etalonul Băncii Naționale, maximum însă 12%.

Notăm că vom calcula dobânda legală numai în cazuri cu totul excepționale, fiindcă și în epoca înainte de 1 Aprilie 1931 (legea contra cametei) instanțele judecătorești stabileau dobânda convențională, fără nici o obligațiune de a ne justifica.

În ce privește spesele de proces, vor trebui să fie calculate conform deciziilor judecătorești aflătoare în dosarele procesului. Tot la cheltuieli se vor trece și alte sume avansate pentru client de taxe, de asigurări contra incendiului, cheltuieli de întabulare ipotecii etc.

Va trebui să începem aceste lucrări, ca în termen cât mai scurt posibil să avem făcută calculația de dobânzi până la 31 Decembrie 1933 pentru fiecare creanță.

Facem trimitere și la broșura întocmită de dl Dr. Mihai Veliciu, directorul Contenciosului băncii „Albina”: „Indreptar practic în vederea aplicării Legii pentru reglementarea datoriilor agricole și urbane din 14 Aprilie 1933”, pe care au primit-o băncile și care poate fi utilizată cu succes la lucrările de care amintim în articolul de față.

Cluj.

VASILE BUCUR.

Congresul Corpului contabililor experți.

Pentru zilele de 27—28 August a. c. a fost convocat la Cernăuți al VI-lea congres al *Corpului Contabililor experți și autorizați*.

Congresul, bine cercetat de membrii, mai ales din Bucovina și Vechiul Regat (din Ardeal au participat numai doi reprezentanți ai secției Sibiu, unul al secției Cluj și unul al secției Tg. Mureș) a fost prezidat de dl N. Butculescu, decanul Corpului, fiind de față și președintele de onoare dl Prof. Dr. Gr. L. Trancu-Iași, fost ministru, creatorul legii Corpului contabililor experți și autorizați.

Desbaterile au urmat conform programei fixate și au decurs cu demnitate.

După constituirea biroului, a urmat expunerea dlui Gr. Trancu-Iași asupra subiectului: „*Alte orientări în viața economică și rolul constructiv al Corpului Contabililor*”.

Dl Trancu-Iași a zis între altele următoarele:

„Când avem un puternic corp organizat ca acel al Contabililor, care numără 12.000 de membri cu ramificații în toate colțurile țării, când avem una din cele mai bine organizate asociațiuni din țară, trebuie să avem și năzuinți mai mari decât până acum. Problema cea mai importantă, care se pune azi în țara noastră este șomajul intelectualilor. Numai exploatarea

economică a țării poate să dea azi puțința unei vieți mai omenești. Azi statul nu mai poate să satisfacă atâția funcționari. Nu ne dăm seama ce comori ascunde țara noastră și ce ușor se poate trăi raționalizând viața. La noi în țară sunt 50 de oameni pe km. pătrat productiv, pe când în alte țări sunt 300 de oameni pe km. pătrat neproductiv. Intelectualitatea noastră trebuie să-și schimbe mentalitatea”.

Dl Gr. Trancu-Iași arată apoi că nu există o satisfăcătoare solidaritate în rândurile contabililor. Face apel la ei să se cultive și le cere o cinste exemplară, după cum le incumbă meseria lor.

Secretarul general al Corpului dl Dr. P. Drăgănescu-Brateș în referatul său despre „Corpul tehnic economic” a arătat în concluziunile referatului său, că „Corpul Contabililor experți și autorizați” trebuie să ceară cu tărie și convingere crearea unui Corp tehnic și economic al țării.

Dl Nic. Arghir, dir. gen. în ministerul muncii și președintele Secției București s'a ocupat de rolul important al contabilului în gospodăria publică — după introducerea contabilității în partidă dublă la stat și la regiile autonome.

Dl Dr. V. M. Ioachim, directorul Consil. sup. al Corpului, vorbind despre „Alte orientări economice și rolul contabililor experți în gospodăria privată” arată noile orientări în:

a) Tendința către reducere cât mai mare a rentei capitalului imobiliar și o repartizare mai dreaptă a produsului muncii între factorii, cari iau parte la producție.

b) Tendința către o participare cât mai largă a masselor la binefacerile civilizației.

Aceste tendințe sunt acum contracarate de toate măsurile, cari se iau pentru a da îndrumări forțate economiilor naționale. Aceste orientări, care au o bază sănătoasă umanitară, nu trebuie deformatate, împiedecate să se desvolte, înăbușite pentru o greșită concepție plutocratică sau ultra naționalistă. În slujba acestor orientări trebuie puse întreprinderile dela orașe și dela țară, fie ele comerciale, industriale, bancare sau agricole.

Dl Alex. I. Botez, (București) s'a ocupat cu „Șo-majul contabil”, formulând următoarele soluții pentru ameliorarea lui:

1. Fiecare secțiune a Corpului contabililor să organizeze o „Casă de asistență” după modelul „Tip, secția Ilfov”.

2. Plasarea membrilor noștri pe lângă toate serviciile statului, Casele autonome, societățile de distribuire, etc., nu numai în serviciile de contabilitate propriu zisă, dar și în serviciile de comercializare a produselor, unde se cer pe lângă însușirile de price-

pere a specialității comerciale, garanția morală și materială a solicitatorului și pe care corpul o poate acorda membrilor săi.

3. Revizuirea totală a străinilor, instituindu-se de către ministerul muncii o taxă anuală de ședere în țară a străinilor funcționari, contabili sau specialiști, minimă de 100.000 Lei anual. Venitul acestor taxe să fie vărsat „Fondului șomerilor români”.

4. Obligativitatea pentru societățile anonime, unde sunt doi sau mai mulți administratori delegați, ca unul să fie membru al Corpului nostru.

5. Crearea „Corpului tehnic economic” cu dreptul de încadrare și norme de salarizare corăspunsătoare Corpului tehnic al inginerilor. Iar pentru înlăturarea conflictelor de interes dintre membrii noștri și cei aparținând altor corpuri tehnice, se propune crearea „Uniunii corpurilor tehnice din România”.

Privitor la revizuirea legii și a regulamentului Corpului s'au prezentat mai multe propuneri. A prezentat dl Dr. Ioan N. Evian, prof. la Academia Comercială București următoarele deziderate precise:

1. Legea Corpului contabililor, înainte de a fi modificată, mai necesar e să fie aplicată.

2. Modificarea legii Corpului e totuși necesară, mai ales acum când se lucrează la modificarea codului comercial.

3. Asociația crede necesar ca legea să nu fie modificată decât după ce se va fi votat noul cod comercial, pentru ca să existe o congruență deplină între viitorul cod comercial și legea Corpului.

4. Asociația cere extinderea obligativității ținerii și semnării registrelor de un membru al acestui Corp asupra tuturor comercianților, care au firmă înscrisă la tribunal și deci sunt obligați, potrivit dispozițiilor ante-proiectului de lege al codului comercial să țină registre industriale.

5. Legea nu va da roade, dacă nu va prevedea sancțiuni pentru cei ce sunt obligați s'o aplice.

6. Legea să prevadă incompatibilitățile de exercitare a profesiei de expert-contabil.

7. Legea să prevadă detailat procedura pentru judecarea diferitelor categorii de membri.

8. Noua lege să prevadă dispozițiuni menite a asigura în comitete un număr anumit de locuri din fiecare categorie de membri.

9. Să mai prevadă norme de administrare și verificare a gestiunii Consiliului Superior al Corpului.

După explicațiile dlui Decan Butculescu că legea actuală este foarte bună și că eventualele modificări, ce totuși sunt necesare, vor trebui făcute cu multă băgare de seamă pentru a nu ști că întregul rost al acestei legi, lucrările congresului s'au încheiat.

Iată moțiunea primită de Congres :

„Membrii Corpului Contabililor experți și auto-rizați, întruniți în al VI-lea congres al Corpului la Cernăuți, constată că numai stabilitatea monetară, restabilirea încrederii, respectarea dreptului de proprietate de orice fel și încurajarea spiritului de economie poate duce la însănătoșirea gospodăriei private cu întreprinderile de orice fel, deci și la buna stare a gospodăriei publice.

Congresul consideră că la însănătoșirea întreprinderilor și a vieții economice în general, contribuția membrilor Corpului este cea mai indicată prin pregătirea, experiența și simțul lor gospodăresc.

Membrii Corpului se angajează ca să lupte pentru revenirea la principiile clasice economice, cari cu progresele de azi ale tehnicii și științei, duc către alte orientări economice cu o repartizare mai dreaptă a veniturilor producției și cu o participare mai largă a masselor la bunurile civilizației.

În această acțiune membrii Corpului, sunt îndemnați să facă uz de toate drepturile politice ce le oferă legile în vigoare, dând concursul lor numai acelor formațiuni sau personalități cari își iau angajamente în sensul acestei moțiuni“.

Proximal congres s'a decis a se ține la Timișoara.

Condițiunile de admitere la Academia de înalte Studii Agronomice, Cluj.

Spre a fi admiși în anul I la Academia de înalte Studii Agronomice din Cluj, candidații trebuie să posede diploma de bacalaureat și să înainteze odată cu cererea de înscriere următoarele acte :

1. Diploma de bacalaureat în original ;
2. Actul de naștere ;
3. Certificat de naționalitate ;
4. Certificat de avere și venituri.

Odată cu prezentarea cererei se va achita taxa de înscriere prevăzută mai jos. Cererile se vor prezenta până în seara de 14 Octomvrie, când înscrierile se închid.

Academia acordă în fiecare an, — pe bază de concurs — un număr limitat de burse, constând din locuință, luminat și încălzit și o indemnizație de hrană la cantină, ce se va fixa de rectorat în limita prevederilor bugetare. Studentelor — din lipsă de cămin — li se va plăti numai alocația de hrană în bani.

În limita locurilor disponibile și în ordinea clasificăției obținute la concursul pentru bursă și locuri în cămin, se acordă locuință în cămin și studenților lipsiți de mijloace. Aceștia sunt obligați a lua masa la cantină, pentru care vor achita comitetului cantinei echivalentul sumei alocate pentru bursieri.

Organizarea studiilor.

În baza legii din 23 Aprilie 1933, învățământul predat în Academie durează 5 (cinci) ani, dintre cari patru ani de cursuri teoretice și un an de practică agricolă efectivă. În acest cadru învățământul se organizează în șase ramuri de specializare :

1. Agro fitotehnică ;
2. Zootehnică ;
3. Geniu rural ;
4. Viticolă-horticolă ;
5. Economie rurală ;
6. Tehnologică.

După terminarea studiilor teoretice și practice, se conferă diploma de inginer agronom, pe baza unor examene speciale.

După obținerea titlului de inginer agronom, se poate obține titlul de „Doctor în științele agronomice“ după aceleași norme, ca și la Universitate.

Scopul Academiei este de a da o pregătire superioară în domeniul științelor agronomice și a contribui la rezolvarea tuturor problemelor, cari interesează agricultura țării.

Ea formează :

1. Conducători de exploatațiuni agricole ;
2. Cercetători în diferite ramuri ale științelor agricole ;
3. Profesori pentru învățământul agricol de toate gradele ;
4. Funcționari superiori pentru administrațiuni publice cu caracter agricol, cooperative, etc.

Candidații, cari doresc a obține o bursă, vor arăta aceasta în cererea de înscriere, la care vor mai anexa un certificat eliberat de perceptorul din localitate și vizat de administrația financiară, prin care să se arete averea de care dispun părinții lor sau tutorii.

Concursul pentru bursă și loc în cămin se începe în dimineața zilei de 15 Octomvrie și constă din câte o probă scrisă și orală din : Științele naturale, Fizico-chimice și matematici după programul de liceu.

Situația economică și financiară a țării.

— Raportul d-lui R. Auboïn pe primele 6 luni
ale anului. —

Dl Auboïn arată că în primul trimestru al anului, încasările Statului au fost de cinci miliarde 518 milioane, cu un plus de un miliard 237 milioane față de perioada corespunzătoare din anul trecut. Cifrele acestea au fost însă modificate potrivit cu arătările contabile și cu lichidările de conturi.

Oricum, dacă se adaugă încasările din primul trimestru 1933 la încasările din 1932, ajungem la un total de 25 miliarde 781 milioane. Cu alte cuvinte, în cele 15 luni ale exercițiului, încasările au dat o medie de un miliard 720 milioane pe lună. Cheltuelile lunare au fost, însă, în medie de un miliard 872 milioane. De aci, un deficit de două miliarde 300 milioane în 15 luni sau circa 200 milioane pe lună.

Dl Auboïn consideră aceste rezultate relativ favorabile, și, în orice caz, simțitor superioare prevederilor ce puteau fi făcute în cursul anului 1932.

Angajări neregulate.

E, însă, de temut că în afară de cheltuelile autorizate prin buget, autoritățile au făcut și în anul acesta cheltueli „neregulat angajate”, — cheltueli cari se cifrează la sume însemnate.

Dl Auboïn se ridică împotriva angajărilor neregulate.

Cere verificarea amănunțită a sumelor înscrise la arierate.

Să se aplice sancțiuni când se constată o neregularitate și mai ales să se înlăture plata vreuneia din aceste sume.

Mai cere să se pună capăt, odată pentru totdeauna, acestor practici, care sunt una din principalele cauze ale dificultăților tezaurului român.

Rezultatele primului trimestru din 1933 arată, în raport cu cele din 1932, o oprire a scăderii încasărilor, care a fost continuă din 1930. În aceste condiții a fost posibil să se asigure, în chip regulat, cheltuelile curente.

Examinând felul cum s'a aplicat bugetul, dl Auboïn constată că datoria publică figurează cu ceva mai puțin de douăzeci la sută din cheltuelile nete. În raport cu totalul cheltuelilor brute (împreună cu cele ale regiilor) care sunt de douăzeci și nouă de miliarde, această sarcină reprezintă circa 16 la sută. Înainte de războiu, în 1913—1914, sarcina datoriei publice reprezenta 25 la sută.

Pentru asigurarea executării bugetului general al statului pe 1933—1934, dl Roger Auboïn arată că s'au luat încă dela sfârșitul anului 1932, un număr de măsuri importante, după cum urmează: Separarea serviciilor de fixare și de percepere a impozitelor;

Reforma taxelor asupra produselor petrolifere;

Reforma taxelor pe lux și cifra de afaceri.

Măsurile de mai sus au fost completate printr'o reformă a impozitelor directe, care comportă importante degrevări fiscale.

O reformă asupra taxelor pe automobile, care au fost sensibil ameliorate de Parlament.

Regimul alcoolului n'a fost modificat. Administrația monopolului are de suportat prețul de cumpărare, fără a putea spori prețul de vânzare, care îi limitează foarte mult veniturile.

Cu aceste măsuri s'a putut ajunge la rezultatul mulțumitor de care am vorbit mai sus.

Consilierul Băncii Naționale din examinarea încasărilor statului, pe capitole, ajunge la următoarele concluzii:

Scăderea venitului vămilor a încetat.

Taxele pe alcool sunt în oare care creștere.

Tot așa și taxele de consumație.

Sporul venitului din taxa pe cifra de afaceri e însemnat și îndreptățește reforma făcută la începutul anului.

La taxele de timbru și înregistrare o ușoară scădere.

Singura scădere însemnată este aceea la impozitele directe, care n'au dat decât 656 milioane față de un miliard 41 milioane în 1932.

Dl Auboïn acordă un capitol special împrumuturilor făcute prin Casa Autonomă a Monopolurilor. După ce arată care e situația financiară a acestei instituții, prezintă situațiile conturilor împrumuturilor de stabilizare și dezvoltare. Cu acest prilej D-sa ține să arate stadiul tratativelor dintre guvern și Creditul Agricol Ipotecar.

Până la încheierea unui acord, Banca Națională a avansat guvernului 900 milioane sub titlul de „Avans temporar asupra fondurilor de împrumut”.

Dl Auboïn nu e mulțumit de rezultatele obținute prin încheierea convențiilor de clearing și de compensație. După ce arată care a fost mișcarea devizelor la Banca Națională și constată că poziția institutului de emisiune rămâne tare, Consilierul Băncii arată rezultatele obținute în ce privește balanța comercială și balanța de plăți în primele 6 luni ale anului.

Există temerea că cumpărăturile de devize din toamnă nu vor putea satisface proviziunile necesare plății datoriilor externe. Problema va trebui să fie

supusă unei examinări aprofundate cu prilejul tratativelor dintre guvernul român, Casa Autonomă și reprezentanții deținătorilor de rentă.

Dr. Auboin se pronunță împotriva „măsurii unilaterale” de suspendare a transferului.

După părerea Consilierului Băncii Naționale, guvernul român, atunci când a convocat pe reprezentanții creditorilor pentru o dată proximă, a recunoscut prin aceasta, implicit, că o soluție adevărată a problemei transferului nu poate fi căutată decât printr'un acord sincer între părțile interesate.

Situația.

În ultimul timp au început să se resimtă o vie agitație politică, fel de fel de chestiuni se răscolesc. Ținta principală răsturnarea guvernului.

Judecând obiectiv, nu se prea observă vre-o greșală pe tema căreia existența guvernului ar fi periclitată. Cu toate acestea aici în București cu deosebire, lumea se lasă foarte lesne atrasă în astfel de mișcări. — Spiritele pot fi foarte ușor pornite spre agitații contra guvernului.

Cel mai mare susținător al guvernului a fost Dumnezeu. Ne-a dat din belșug de toate bunătățile, astfel că putem aștepta liniștiți iarna.

Valorificarea surplusului de produse de asemenea se îndreaptă pe căi bune. De unde până acum pe tema valorificării ziarele făceau cea mai nerușinată demagogie, reușita tratativelor duse cu Germania, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria constituie o încurajare a comerțului nostru de export cu produse agricole.

Fapt este că grâul se valorifică ușor cu mult peste limita de preț fixată de guvern. Mijlocitorii de cereale din București sunt extrem de ocupați și agitați.

Piața petrolului de asemenea este foarte vie cu urcări simțitoare de prețuri. Politica de ridicare a prețurilor din America, a influențat indirect și piața noastră petroliferă.

Sub presiunea evenimentelor de mai sus bursa este deosebit de animată.

În primul rând s'au urcat petroliferele, urmate apoi în pas mai domol de industriale și proporție mai redusă de bancare.

Hărțile petrolifere s'au ridicat săptămâna aceasta cu aproape 20%.

Rentele sunt abandonate. Cele interne și-au cam menținut cursul. Rentele externe au suferit scăderi apreciabile, plata cuponului lor fiind foarte problematică.

Piața aurului, valutelor calmă, fără schimbări de prețuri și cu puține tranzacții.

București, 2 Septembrie 1933.

Fiecare săptămână cu bomba ei. Așa săptămâna aceasta a dat de lucru guvernului, oamenilor politici și ziarelor bomba dlui Dr. Gheorghe Ohăbeanu. O fi frământat ea adânc cercurile politice, în straturile negustorești și financiare însă, ea nu a prea produs efect, sau mai bine zis impresie. Mă învârtesc zilnic printre bursieri, negustori, nu am auzit nici unde comentându-se aceste evenimente.

Din tot apelul dlui Dr. Ohăbeanu merită să fie reținute următoarele constatări: 1. „În același partid încap fără nici o jenă reacționari și constituționali, democrați și fasciști, anti și filosemiți, radicali și conservatori”. 2. „România nu poate deveni teren de experimentare pentru aventuri de stânga sau de dreapta”. Dacă Partidul Național Țărănesc nu a lucrat așa după cum a așteptat Țara dela ei, se datorește aproape întregime acestor anomalii.

Norocul lui și vremea au făcut, ca principalii revoluționari neastâmpărați să se elimine dela sine din partid, iar cei câțiva ideologi susținuți de o presă interesată și-au găsit stăpânul în d-nul Primministru Vaida. În ultimul timp au fost puși la punct așa cum trebuie.

Trebuie recunoscut că drumul ce și l'a tras actualmente guvernul este demn de toată încrederea.

Sunt zilnic încurcături, cari nu depind de voința noastră, ca export de cereale, contingentare, devize etc. De multeori se aud plângeri în aceste domenii. În toate cazurile însă autoritățile s'au nizuț prin contact direct cu cei interesați să aranjeze totul cum este mai bine.

Astfel stând lucrurile nu-i mirare, că bursa, comerțul și industria își văd de treabă în mod serios, netemându-se de ziua de mâine.

Situația pieții trebuie considerată ca îmbucurătoare.

Circulație mare cu deosebire la secția de virament a Băncii Naționale, fabricile abia fac față comenzilor, în negoț se observează mișcarea de aprovizionare pentru

toamnă, industria petroliferă are o perioadă de conjunctură nesperată.

În astfel de condițiuni nu-i mirare că bursa este de un optimism uimitor.

Urcările în bursă sunt generale. Conduc petroliferele, cari au avansat în cursuri cu aproape 20% în detrimentul celorlalte acțiuni și cu deosebire al rentelor

București, 9 Septembrie 1933. REMIZIER.

CRONICA

Expoziția industrială din Sibiu. La 27 August a. c., s'a deschis la Sibiu o expoziție industrială organizată de Camera de comerț și de industrie din localitate. Obiectele expuse sunt produse ale industriei mari și mici din Sibiu și împrejurime.

În aceeași zi s'a sfințit, prin tradiționala sfeștanie și casa proprie a Camerei de comerț și industrie, situată în Str. Regina Maria, achiziționată prin cumpărare.

Guvernul resp. Ministerul Industriei și comerțului a fost reprezentat la ambele acte prin d-nii Cezar Hârjescu, secretar general; Nicolae Tacit, inspector general; Laurențiu Moldoveanu și I. Valter, directori.

Expoziția, aranjată în centrul orașului, pe promenada de după vechile ziduri ale cetății, deși pregătită în timp scurt și cu un număr restrâns de expunători, se prezintă în condiții satisfăcătoare sub toate raporturile și merită a fi cercetată.

Ea va fi deschisă până la 12 Septembrie a. c. și vizitatorii se bucură, la călătoria pe C. F. R., de o reducere de 50% la toate trenurile. Cu biletul întreg se va putea călători la reîntoarcere — gratuit, în baza certificatului liberat de biroul Expoziției.

Terminul pentru înregistrarea firmelor individuale și sociale, conform publicațiunii din „Monitorul Oficial” dela 30 August a. c., s'a prolongit, pentru ultima dată, până la 30 Septembrie 1933.

Repercusiunile crizei asupra veniturilor statului. Veniturile statului din impozitul asupra dobânzilor capitalurilor depuse spre fructificare la bănci s'au redus, în primul trimestru al anului curent, cu 80% față de perioada corăspunzătoare a anului 1932 și anume dela Lei 4,892.000 la Lei 955.000.

Efectele devalvării Lirei sterline și a Dollarului. Datoria publică a României se cifrează, după datele oficiale, cu Lei 156¹/₂ miliarde. Din suma aceasta sunt contractate în valută străină 87¹/₂% adică Lei 136 miliarde 754¹/₂ milioane și în valută indigenă, în Lei numai 12¹/₂% sau Lei 19 miliarde 824¹/₂ milioane.

Prin devalvarea Lirei sterline și a Dollarului datoria publică a României în străinătate s'a diminuat cu 20 miliarde și anume 15 miliarde la Lira sterlină și 5¹/₂ miliarde la Dollari.

Numărul membrilor și situația financiară a Corpului contabililor experți și autorizați Spicuim din „Darea de seamă” prezentată Congresului al VI-lea, ținut la 27 și 28 August a. c., la Cernăuți, următoarele:

La 31 Decembrie 1932 numărul membrilor exceptând cele câteva secțiuni, cari nu au comunicat datele, a fost de:

Experți contabili	2.062
Contabili autorizați	7.280
Contabili stagiați	1.348

Total 10.690

față de 11.130 la 31 Decembrie 1930.

Cea mai mare scădere este la secția Ilfov, unde din 992 experți în 1930 au rămas 768 experți în 1932, reducându-se și numărul total al membrilor Secției Ilfov dela 3.995 la 3.388.

După cum se vede numărul experților contabili, este în descreștere, pentrucă, prin instituire, de examen, sunt puțini acei cari obțin gradul de expert contabil și compensează numărul decedaților și celor excluși pentru neplata taxelor.

Situația financiară se prezintă într'o ușoară descreștere în ce privește veniturile.

Fondurile Secțiunilor, exceptând cele care nu au comunicat datele, au fost de Lei 7,778.567.10.

Aceste fonduri sunt plasate în efecte publice, în acțiuni, în depuneri la bănci și în numerar.

Unele Secțiuni, din fericire puține, au avut pierderi la depuneri la bănci, ceea ce va cere pentru viitor mai multă prevedere în plasarea fondurilor.

Dela Academia Comercială, București.

Inscrierile în anul preparator. Se aduce la cunoștința celor interesați că înscrierea în anul preparator al Academiei de Inalte Studii Comerciale și Industriale din București, va începe în ziua de 15 Septembrie a. c. și va ține până la 25 Octombrie a. c.

Din cauza numărului limitat de locuri, consiliul profesional al Academiei, a decis să se institue un examen de admitere, ținut din materia ultimului an de școală comercială superioară, pentru absolvenții acesteia și din ultimul an de liceu pentru bacalaureați.

Candidații vor trebui să prezinte la înscriere următoarele acte:

1. Extractul de naștere, în original;
2. Actul de studii, în original;
3. Certificatul de revaccin;
4. Două fotografii pe fond alb.

Candidații vor fi supuși în prealabil unei vizite medicale și cei admiși se vor prezenta la examenul de admitere. Taxa de înscriere la examenul de admitere este de Lei 60.

Taxa de frecvență, pentru candidații reușiți la examenul de admitere pentru anul preparator, este de Lei 4000 (patru mii Lei).

Obiectele și data ținerii examenului de admitere nu s'au fixat încă, dar vor fi anunțate din timp.

Regulamentul Academiei de Inalte Studii Comerciale și Industriale din București, este publicat în „Monitorul Oficial” Nr. 276, partea I, din 24 Noembrie 1932,